

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 8/01-37

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 18. júna 2001 v senáte zloženom z predsedu senátu Alexandra Bröstla a zo sudcov Ľudmily Gajdošíkovej a Jána Klučku prerokoval podnet J. O., bytom B., zastúpeného advokátom JUDr. V. K., bytom K., vo veci porušenia jeho základných práv zakotvených v čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava I v konaniach vedených pod sp. zn. S Nc 2/00 a S 10/00a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo J. O. zakotvené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava I v konaniach vedených pod sp. zn. S Nc 2/00 a S 10/00 porušené nebolo.

2. Základné právo J. O. zakotvené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava I v konaniach vedených pod sp. zn. S Nc 2/00 a S 10/00 porušené bolo.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 30. októbra 2000 doručené podanie J. O., bytom B., prechodne S. N. V. (ďalej len „navrhovateľ“), ktorým žiadal o preskúmanie porušenia jeho ústavných a ľudských práv a o to, či nejde o zbytočné priet’ahy v súdnom konaní.

Navrhovateľ 17. júla 2000 podal Okresnému súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) návrh na vyplatenie sociálnych dávok a návrh podľa § 75 Občianskeho súdneho poriadku na predbežné opatrenie v súvislosti s vyplácaním sociálnych dávok proti odporcovi – Okresnému úradu Bratislava I. Keďže okresný súd do 30 dní o predbežnom opatrení nerozhodol, navrhovateľ podal predsedovi okresného súdu sťažnosť na priet’ahy v uvedenej veci. Na túto sťažnosť navrhovateľ nedostal odpoveď. Domnieva sa, že (ne)konaním okresného súdu boli porušené jeho práva zakotvené v čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“).

Na výzvu ústavného súdu navrhovateľ označil čísla konaní, a to S Nc 2/00 a S 10/00 (veci boli pridelené podľa navrhovateľa až koncom novembra 2000). Súčasne požiadaval s odvolaním sa na čl. 47 ods. 2 ústavy a § 30 Občianskeho súdneho poriadku o právnu pomoc. Ústavný súd posúdil túto žiadosť ako žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

Ústavný súd na neverejnom zasadnutí senátu 7. februára 2001 ustanovil J. O. za právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom vo veci porušenia jeho základných práv upravených v čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy advokáta JUDr. V. K. so sídlom v K., čím boli splnené všetky náležitosti podania ustanovené v § 20 ods. 1 a zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Keďže ústavný súd nezistil pri predbežnom prerokovaní podnetu navrhovateľa dôvody na odmietnutie podnetu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, rozhodol o prijatí podnetu na ďalšie konanie.

II.

Po prijatí podnetu navrhovateľa na ďalšie konanie ústavný súd výzvou z 20. februára 2001 požiadal predsedu okresného súdu o vyjadrenie k podnetu, o zaslanie spisov do 10 dní od doručenia výzvy a o vyjadrenie ku konaniu ústneho pojednávania. Rovnaká výzva na vyjadrenie ku konaniu ústneho pojednávania bola zaslaná navrhovateľovi.

Navrhovateľ odpoveďou na výzvu z 27. februára 2001 oznámil ústavnému súdu, že netrvá na tom, aby sa o prijatom podnete konalo ústne pojednávanie.

Vyjadrenie predsedu okresného súdu k podnetu navrhovateľa bolo doručené ústavnému súdu 19. marca 2001, jeden zo spisov, vedený pod sp. zn. S 10/00, bol doručený ústavnému súdu 23. marca 2001 s tým, že ďalší spis sa nachádza na Krajskom súde v Bratislave. Súčasne sa predseda okresného súdu vyjadril, že netrvá na ústnom pojednávaní predmetného podnetu.

Ústavný súd v nadväznosti na to 27. apríla 2001 vyzval predsedníčku Krajského súdu v Bratislave na predloženie spisu vedeného pod sp. zn. S Nc 2/00, ktorý bol doručený ústavnému súdu 7. júna 2001.

Čo sa týka vyjadrenia okresného súdu, tento nespochybnil doručenie návrhov navrhovateľa okresnému súdu 17. júla 2000. Nesúhlasí však s tým, že napadnuté návrhy neboli pridelené zákonnému sudcovi, o čom svedčí podľa predsedu okresného súdu aj odtlačok lustračnej pečiatky. Návrhy boli riadne opatrené spisovou značkou (S 10/00 a S Nc 2/00) s určením zákonného sudcu, ktorý 16. augusta 2000 utrpel úraz s následnou práceneschopnosťou do 22. septembra 2000. Predseda okresného súdu v spojitosti s namietanou dĺžkou konania argumentuje aj naliehavejšími podaniami, ako sú podania navrhovateľa, a administratívnym omylom, v dôsledku ktorého bol návrh na nariadenie

predbežného opatrenia zapísaný do súdneho oddelenia S Nc, a preto zákonný sudca ani nepredpokladal, že by mohol byť takýto návrh navrhovateľa do spisovej agendy oddelenia S Nc zapísaný; súčasne však konštatuje, že o návrhu navrhovateľa na nariadenie predbežného opatrenia nebolo rozhodnuté v zákonnej lehote. Po zhodnotení pracovného zaťaženia zákonného sudcu došlo k zmene zákonnej sudkyne súdneho oddelenia „S, S Nc“, a teda aj k zmene zákonného sudcu vo veci vedenej pod sp. zn. S 10/00. Aj zákonná sudkyňa bola od pridelenia veci viac dní neprítomná na pracovisku z dôvodu čerpania dovolenky a práceneschopnosti (spolu ca 37 dní).

Podľa platného rozvrhu práce sa podľa predsedu okresného súdu jednotlivé žaloby a návrhy vybavujú podľa poradia, v akom boli súdu doručené. Už dlhú dobu pretrvávajúci nedostatok sudcov spôsobuje nutnosť kumulovania rôznych súdnych agend jednotlivým sudcom. Táto skutočnosť v konečnom dôsledku má za následok, že konkrétny sudca pri vybavovaní jemu pridelených vecí nemá objektívne možnosť vybavovať veci v lehotách, ktoré by boli optimálnymi aj z pohľadu účastníkov konania.

Zo spisu vedeného pod sp. zn. S Nc 2/00 vo veci návrhu na vydanie predbežného opatrenia podľa § 75 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku na vyplácanie sociálnych dávok navrhovateľovi vyplýva, že návrh v predmetnej veci bol doručený okresnému súdu 17. júla 2000. Okresný súd návrh navrhovateľa svojím uznesením S Nc 2/00 z 15. decembra 2000 zamietol a poučil účastníkov o možnosti podať odvolanie do 15 dní od doručenia tohto uznesenia. Navrhovateľ využil toto svoje právo a 4. januára 2001 doručil okresnému súdu odvolanie voči vyššie uvedenému uzneseniu.

Okresný súd 15. januára 2001 predložil vec na rozhodnutie Krajskému súdu v Bratislave, kde v dôsledku sporov o funkčnú príslušnosť bola 10. apríla 2001 vec predložená podpredsedníčke súdu na zaujatie stanoviska, či vec patrí do oddelenia „S“ (24 S 26/01), alebo oddelenia „Co“ (19 Co 129/01). O odvolaní proti uzneseniu okresného súdu sa na Krajskom súde v Bratislave rozhodlo uznesením č. k. 19 Co 129/01-23 z 30. apríla 2001, ktorým bolo uznesenie prvostupňového súdu potvrdené s tým, že proti tomuto uzneseniu nie je prípustné odvolanie.

Zo spisu ani z prípisu Krajského súdu v Bratislave nevyplýva, že by toto rozhodnutie bolo už doručené účastníkom .

Zo spisu vedeného pod sp. zn. S 10/00 vo veci návrhu na vyplatenie sociálnych dávok doručeného okresnému súdu 17. júla 2000, ktorým sa navrhovateľ domáha vydania rozsudku okresného súdu, ktorým sa „zrušuje rozhodnutie Krajského úradu v Bratislave č. soc. 2000/1209/SZF (pozn. z 22. júna 2000) a zaväzuje Okresný úrad Bratislava I, odbor sociálnych vecí, naďalej vyplácať sociálne dávky...“.

Okresný súd 15. decembra 2000 vyzval navrhovateľa, aby mu oznámil v lehote 10 dní, či ide vo veci o sporové konanie a ak áno, o aké zákonné ustanovenie sa opiera, alebo či sa domáha preskúmania zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu.

Navrhovateľ v nadväznosti na výzvy zareagoval tým, že podľa neho ide o spor, keďže mu Okresný úrad Bratislava I podľa neho protizákonne pozastavil sociálne dávky, a súčasne požiadal okresný súd o ustanovenie zástupcu pre toto konanie, pretože sa nazdáva, že ide o komplikovanú záležitosť, najmä po právnej stránke.

Okresný súd s výnimkou jedného úradného záznamu z 24. januára 2001 o nahliadnutí navrhovateľa do spisu žiaden úkon neurobil a svojím uznesením z 20. februára 2001 vyslovil svoju vecnú a miestnu nepríslušnosť s oznámením, že po právoplatnosti tohto uznesenia bude vec postúpená Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie a rozhodnutie. Súčasne poučil navrhovateľa o možnosti podať proti tomuto rozhodnutiu odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia. Zo spisu nevyplýva, že by sa navrhovateľ alebo žalovaný odvolali.

Navrhovateľ sa svojím podnetom domáha vyslovenia porušenia jeho základného práva zakotveného v čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaniach vedených pod sp. zn. S Nc 2/00 a S 10/00.

1. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy „každý sa môže domáhať svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...“

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu k porušeniu práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy by došlo vtedy, ak by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, ak by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu (žalobe) fyzickej alebo právnickej osoby (I. ÚS 35/98). V prípade navrhovateľa však nešlo o odmietnutie spravodlivosti majúcej za následok porušenie základného práva upraveného v čl. 46 ods. 1 ústavy, ale o nekonanie súdu s rizikom dopustenia sa takých prietáhov v konaní, ktoré v konečnom dôsledku môžu znamenať porušenie základných práv navrhovateľa upravených v čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavné právo na súdnu ochranu uvedené v čl. 46 ods. 1 ústavy neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom (II. ÚS 4/94), resp. že jeho naplnením je len víťazstvo v občianskoprávnom procese (I. ÚS 4/94). To znamená, že aj zamietnutie návrhu na vydanie predbežného opatrenia napĺňa (aj keď negatívnym spôsobom) obsah práva upraveného v čl. 46 ods. 1 ústavy.

Je zrejmé, že okresný súd neodmietol zaoberať sa návrhmi navrhovateľa z iných ako zákonom ustanovených dôvodov, o čom svedčia aj prijaté rozhodnutia. Vzhľadom na tieto skutočnosti ústavný súd rozhodol, že ústavné právo navrhovateľa zakotvené v čl. 46 ods. 1 ústavy postupom okresného súdu v konaniach vedených pod sp. zn. S Nc 2/00 a S 10/00 nebolo porušené.

2. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy „každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov...“

Predpokladom výkonu práv uvedených v čl. 48 ods. 2 ústavy je uplatnenie práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy tým, že sa navrhovateľ (oprávnený subjekt) domáha zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a súd na základe jeho návrhu na začatie konania (žaloby) začne aj konať (I. ÚS 20/97). Tento predpoklad navrhovateľ splňa.

Účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa súdnej alebo inej právnej ochrany. Len prerokovaním veci sa právna neistota osoby neodstráni. Právnu istotu vytvára až právoplatné rozhodnutie. Preto na realizáciu ústavného práva podľa čl. 48 ods. 2 nestačí iba konanie a prejednávanie veci bez meritórneho rozhodnutia (I. ÚS 47/96). K vytvoreniu stavu právnej istoty dochádza až právoplatným rozhodnutím (I. ÚS 10/98).

Rozhodovanie o zákonnosti rozhodnutia a nároku na sociálne dávky a s ním spojené jeho ďalšie poskytovanie, resp. neposkytovanie významnou mierou zasahuje do zabezpečovania životných potrieb účastníka konania, prípadne aj ďalších osôb odkázaných na jeho výživu, a preto stav neistoty ohľadom ďalšieho vyplácania, resp. nevyplácania týchto dávok negatívne ovplyvňuje sociálne a životné podmienky každej fyzickej osoby, ktorá sa v tomto stave neistoty nachádza.

Ústava nezaručuje osobám (účastníkom konania) právo na konanie bez akýchkoľvek priet'ahov; Oprávnená osoba (účastník konania) má zaručené právo na taký postup štátneho orgánu, ktorý je zbavený zbytočných priet'ahov. Ústavný súd vždy skúma, ako sa v okolnostiach konkrétneho prípadu rešpektuje účel práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov (I. ÚS 17/99).

Čas na konanie bez zbytočných priet'ahov spravidla nemožno vyjadriť numericky. Obvykle neexistuje časová hranica, ktorej uplynutím môže mať postup súdu povahu priet'ahov v konaní. Výnimkou z tohto pravidla sú konania, v ktorých ústava alebo zákon ustanovuje lehotu na rozhodnutie (II. ÚS 64/99).

Pri hodnotení, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priesťahov v konaní, a teda k porušeniu čl. 48 ods. 2 ústavy, sa zohľadňujú tri základné kritériá, ktorými sú:

- a) právna a faktická zložitosť veci,
- b) správanie sa účastníka súdneho konania
- c) postup súdu

A. Predmetom konania okresného súdu vedeného pod sp. zn. S Nc 2/00 bol návrh na vydanie predbežného opatrenia na vyplácanie sociálnych dávok.

Ústavný súd už v rámci svojej rozhodovacej činnosti rozhodol, že rozhodovanie a rozhodnutie o návrhu na predbežné opatrenie v súdnom konaní možno považovať za súčasť práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (I. ÚS 46/00), čím je splnený základný predpoklad pre rozhodovanie o zbytočných priesťahoch v konaní v súvislosti s konaním a rozhodnutím o predbežnom opatrení. V tejto súvislosti ústavný súd už rozhodol, že „ak súd neurobí úkon v zákonom stanovenej lehote, svojou nečinnosťou alebo nedostatočne urýchlenu činnosťou sa dopustí zbytočného priesťahu, ktorý má povahu porušovania práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy“ (II. ÚS 33/99).

Podľa § 75 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku: „O predbežnom opatrení rozhodne súd bez zbytočného odkladu, najneskôr do 30 dní od podania návrhu na predbežné opatrenie.“

Návrh na predbežné opatrenie doručil navrhovateľ okresnému súdu 17. júla 2000. Podľa vyjadrenia predsedu okresného súdu lehota na rozhodnutie o tomto návrhu uplynula 16. augusta 2000. Okresný súd rozhodol o predbežnom opatrení po uplynutí zákonom ustanovenej 30-dňovej lehoty, a to až 15. decembra 2000. Skúmanie troch základných kritérií, t. j. právnej a faktickej zložitosti veci, správania účastníkov konania a postupu samotného súdu, viedlo ústavný súd k týmto záverom:

Pokiaľ ide o prvé kritérium, ústavný súd uvádza, že samotný Občiansky súdny poriadok potvrdzuje právnu a skutkovú jednoduchosť rozhodovania o predbežnom opatrení tým, že k základným predpokladom na jeho nariadenie zaraďuje iba osvedčenie nároku, ktorý má byť chránený dočasnou úpravou pomerov účastníkov alebo má byť chránený pred obavou z marenia výkonu súdneho rozhodnutia. Pred nariadením predbežného opatrenia alebo zamietnutím návrhu na predbežné opatrenie súd takisto nevykonáva dokazovanie, ale vychádza len z obsahu návrhu a príloh. V danom prípade preto okresnému súdu postačovalo zistiť, či sú dané dôvody na uloženie predbežného opatrenia, a ak áno, či je potrebné dočasne upraviť výplatu dávok sociálnej pomoci.

Právna a skutková jednoduchosť návrhov na predbežné opatrenie vyplýva tiež z toho, že Občiansky súdny poriadok sám ustanovuje pre súd pomerne krátku zákonnú lehotu 30 dní, do ktorej je potrebné o návrhu na predbežné opatrenie rozhodnúť, ak sa má dosiahnuť účel a zmysel tohto zabezpečovacieho inštitútu v občianskom súdnom konaní. V tejto lehote súd preskúma obsah návrhu na predbežné opatrenie, pripojené listiny, prípadne požiada o vysvetlenie obsahu návrhu alebo o doplnenie niektorých právne významných okolností prípadu a môže o návrhu v zákonom ustanovenej lehote rozhodnúť.

Pokiaľ ide o druhé kritérium, ústavný súd uvádza, že samotný navrhovateľ (o návrhu súd rozhoduje spravidla bez vypočutia účastníkov) neprispel k zbytočným priet'ahom, pretože okrem podania návrhu a jeho prípadného upresnenia už nemal žiadne procesné povinnosti, ktorých nesplnenie alebo oneskorené splnenie by bolo v príčinnej súvislosti so zbytočnými priet'ahmi.

Nakoľko okresný súd (a aj napriek uvedeným skutočnostiam) konal a rozhodol o návrhu na predbežné opatrenie až po zákonnej lehote, bez dôvodov a pričinenia na strane navrhovateľa, ústavný súd posúdil dobu konania presahujúcu zákonom ustanovenú lehotu na rozhodnutie o predbežnom opatrení navrhovateľa v súlade so svojou doterajšou rozhodovacou praxou (II. ÚS 813/00) ako zbytočné priet'ahy v konaní, ktorými došlo k porušeniu základného práva navrhovateľa upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

B. Predmetom konania okresného súdu vedeného pod sp. zn. S 10/00 bol návrh na zrušenie rozhodnutia Krajského úradu v Bratislave a zaviazanie Okresného úradu Bratislava I vyplácať navrhovateľovi dávky sociálnej pomoci.

Okresný súd až po piatich mesiacoch od doručenia návrhu vyzval navrhovateľa, aby označil, aké konanie na okresnom súde požaduje. Požiadavkou navrhovateľa doručenou okresnému súdu navrhovateľom 4. januára 2001 o ustanovenie právneho zástupcu sa vôbec nezaoberal a 20. februára 2001 rozhodol uznesením o svojej vecnej a miestnej nepríslušnosti na konanie v predmetnej veci s tým, že obsahom výroku je aj vyjadrenie, že po právoplatnosti tohto uznesenia bude vec postúpená Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie a rozhodnutie. Toto uznesenie bolo doručené navrhovateľovi 2. marca 2001 a Okresnému úradu Bratislava I 28. februára 2001. Ďalšie písomnosti, napr. o odvolaní voči uzneseniu, resp. doklad o postúpení veci po právoplatnosti uvedeného uznesenia, sa v predmetnom spise nenachádzajú.

Ústavný súd skúmal pri rozhodovaní o tom, či došlo v konaní S 10/00 k zbytočným priet'ahom a k následnému porušeniu základného práva navrhovateľa upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy, právnu a faktickú zložitost' veci, správanie účastníkov konania a postup samotného súdu.

Pokiaľ ide o prvé kritérium, ústavný súd uvádza, že návrh navrhovateľa, ako vyplýva z jeho obsahu, nesmeroval k osobitne zložitému konaniu, ktoré by zakladalo dôvody na zdĺhavejší procesný postup v konaní.

Z hľadiska hodnotenia druhého kritéria – správania sa účastníka konania taktiež nemožno dôjsť k záveru, že by navrhovateľ prispel k zdĺhavosti konania a prípadne k zbytočným priet'ahom v konaní. Hodnotenie náležitosti návrhu súdom a otázka príslušnosti súdu na konanie nespádajú medzi otázky, ktorých posúdenie by mohol účastník konania podstatným spôsobom (a či vôbec) ovplyvniť.

Posúdenie postupu súdu v danej veci - tretieho kritéria - bolo teda rozhodujúcim pri posúdení otázky, či v predmetnej veci došlo k zbytočným priet'ahom v konaní.

Okresný súd sa prvýkrát začal návrhom navrhovateľa zaoberať až 15. decembra 2000 (zrejme v súvislosti aj s rozhodovaním o predbežnom opatrení - uznesenie okresného súdu S Nc 2/00 z 15. decembra 2000), keď vyzval navrhovateľa, aby špecifikoval druh konania, ktoré požaduje (nereagoval však na požiadavku navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu), a druhým úkonom, ktorý od doručenia návrhu 17. júla 2000 okresný súd urobil, bolo vydanie rozhodnutia 20. februára 2001 s výrokom o svojej vecnej a miestnej nepríslušnosti a o postúpení veci po právoplatnosti uznesenia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie a rozhodnutie a s uvedením poučenia o možnosti podať odvolanie voči tomuto uzneseniu do 15 dní od jeho doručenia.

Priet'ahy v konaní, ktorých intenzita dovoľuje ústavnému súdu vysloviť porušenie základného práva upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy, nemožno vyjadriť všeobecne pre všetky prípady. Pri posudzovaní a rozhodovaní o zbytočných priet'ahoch v konaní je potrebné zohľadniť špecifiká každého jednotlivého prípadu so zohľadnením predmetu konania. Nielen dĺžka lehoty nečinnosti alebo neefektívnej činnosti príslušného orgánu, ale aj okolnosti a povaha preskúmaného prípadu ovplyvňujú preto rozhodnutie ústavného súdu o zbytočných priet'ahoch v konaní s cieľom poskytnutia reálnej súdnej ochrany v rozumnom čase.

Z tohto hľadiska ústavný súd pristupoval k hodnoteniu postupu okresného súdu v prejednávanej veci. Zbral do úvahy najmä tú skutočnosť, že jeho konaním, resp. nekonaním (v dôsledku administratívnych chýb, práceneschopnosti a dovolenky zákonného sudcu, ktoré však nemajú relevantný význam pre ospravedlnenie zdĺhavého konania súdov, ako aj zbytočných priet'ahov) sa časovo odsunula reálna súdna ochrana navrhovateľa vo veci, ktorá je schopná ovplyvniť jeho ďalšie životné podmienky, a najmä to, že zákonný spôsob uplatnenia svojho práva, ktorý zvolil navrhovateľ, je jediným spôsobom jeho ochrany.

Postup okresného súdu vo veci posúdenia svojej príslušnosti na konanie o návrhu navrhovateľa z tohto hľadiska v tomto konkrétnom prípade reprezentovaný jednou výzvou súdu adresovanou navrhovateľovi a rozhodnutím súdu o svojej nepríslušnosti konať vo veci v doterajšej dobe konania od podania návrhu so zohľadnením celkového prístupu súdu, predmetu konania a povahy veci ústavný súd zhodnotil ako zbytočné prieťahy v konaní, čím došlo k porušeniu základného práva navrhovateľa zakotveného v čl. 48 ods. 2 ústavy.